It is appropriate according to רבי מאיר בשלמא לרבי מאיר –

Overview

The ברייתא cites a מהלוקת between ר"י and ר"י concerning נבילה. According to , one may gift or sell a גר to either a גר or a נבילה without restrictions. However, הורה maintains that one must follow the תורה literally; you may gift only to a גר and sell to a נכרי exclusively. Therefore according to "we cannot derive איסור (by other איסורי אכילה) from the היתר of היתר מכירה נתינה ומכירה by נבילה, since that היתר is necessary for the aforementioned restrictions. However according to ר"מ since there are no restrictions by היתר; the is teaching us that only by נתינה ומכירה is there an היתר הנאה; however by all other איסורי אכילה it is אסור even בהנאה. One of the focal points of the לוקת between ה"מ ור"י is the word (או' (מכור לנכרי) 'או'; according to או' או' is teaching us to give preference to מכירה לנכרי over מכירה לנכרי. This seems to put the whole איסור הנאה of איסור in question as תוספות will ask and explain.

חוספות has a difficulty:

 $ar{}^{-1}$ תימה לרבי מאיר נמי יקשה דהא איצטריך לאקדומי נתינה דגר It is astounding! It is difficult even according to ד"ה; for the פסוק is necessary to prioritize the giving to the גר over selling it to (either a גר or) a נכרי. How can לא תאכל derive from this פסוק that לא תאכל means איסור הנאה?!

מוספות answers:

ותירץ רבינו יצחק דודאי אי לא הוה כתב קרא כל עיקר הוה ידעינן מסברא לאקדומי – And the ר"י answered that certainly if the שסוק would not have written anything (concerning gifting to a גר or selling to a נכרי); it would only state the איסור נבילה, we would logically conclude the preference of gifting to a גר over selling to a ²- נכרי

אבל השתא דכתב נתינה³ תתננה ואכלה ומכור – However now that the הורה wrote gifting; gift it and let him eat it and sell it, it became necessary to write 'אר', for -

 $-^4$ אי לא הוה כתב או הוה אמינא דאתא למידרש שאין צריך להקדים

¹ We cannot derive איסור הנאה from נבילה according to ר"י because the היתר הנאה there is necessary to teach us the specific restriction of בכילה על היתר the ד"מ is mot לגר בנתינה ולנכרי במכירה the היתר the בילה על היתר ימ 'extra', it is necessary to teach us the limitation of למכירה דנכרי.

² Therefore there is seemingly no purpose why the חורה writes לגר וגו' לנכרי; unless we understand that it is to teach us that only by בבילה is there a היתר הנאה however by all other איסורי אכילה it is also אסור בהנאה.

⁴ The פסוק is coming to refute our logic that גמינה לגר has priority; therefore we would not know איסור הנאה.

If the תורה would not have written 'או' (or), [but rather ומכור לנכרי] I would have thought that it is coming to teach that there is no necessity for preference; one may choose either way, giving or selling. Therefore the או' to give precedence for מכירה over מכירה.

תוספות responds to an anticipated question:

וצריך ליכתב נמי גר ונכרי -

And it is also necessary for the תורה to write both גר and יכרי -

- אמינא דאתא למעוטי נתינה דנכרי הוה אלא גר⁷ הוה אמינא דאתא למעוטי לא הוה כתב אלא גר⁷ הוה אמינא דאתא למעוטי נתינה דנכרי For if the תורה would only write גר אר עובד עובדי און אור that it is not permitted -

ואי הוה כתוב נכרי לחודיה⁹ הוה אמינא דאתא למעוטי מכירה דגר:

And if it נכרי done would have been written I would have thought that it is coming to exclude selling to a גר. We should gift it to the גר and not sell it. Selling is limited to נכרים.

Summary

The היתר נבילה cannot be teaching us להקדים נתינה לגר למכירה לנכרי, for we would have known this on our own. Therefore we must conclude that the היתר נבילה is to teach us איסורי הנאה.

Thinking it over

Why did it not say just נתינה לעכו"ם? If נתינה לעכו"ם is permitted (as it is according to ר"מ"), then seemingly there would be no reason to exclude anything. ^{11}

⁸ We would exclude נכרי to a נכרי for we should not do them any favors; we are obligated to do favors only to a גר. However there is no cause not to sell it to a נכרי. (גר it is not different than selling it to a גר).

⁹ See מהרש"א who interprets this to mean נתינה ומכירה by a נכרי. See footnote # 7.

 $^{^{10}}$ See א מהרש" that if only one would be written (נכרי or נכרי) we would not know איסור הנאה. We would assume that whoever is written (נכרי or נכרי) is coming to exclude the other.

 $^{^{11}}$ See (שפ"א הארוך אות ק and שפ"א.